

τῶν ἐνταλμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡγείραν πόλεμον κατὰ τῆς ἐπιστήμης, τοῦτο καταλογιστέον εἰς βάρος μόνον τῶν διαπραττομένων τὰ ἄξια μώμου, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τούτοις, οὐδενὸς ἐτέρου τὸν λόγον αἰτησαμένου, ὁ κ. Πρόεδρος κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΟΗ'.

(Τακτική).

Τῇ 22 Νοεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἰω. Ἀριστοκλέους.

Ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπιψηφισθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ὁ λόγος δίδοται τῷ Γεν. γραμματεῖ, ὅστις ἀναγινώσκει τὴν περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Συλλόγου.

Μετὰ ταῦτα ἡγγέλθη τὸ δεύτερον καὶ ψηφοφορηθεὶς κατὰ τὰ νενομισμένα ἐγένετο παραδεκτὸς ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ν. Δ. Φωτιάδης.

Λαβὼν δὲ τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ βήματος ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν «Περὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως τῆς ἐπαρχίας Καλλιπόλεως μετὰ τῶν δήμων αὐτῆς κατὰ διαφόρους φυλάς ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν» πραγματείαν τοῦ κ. Χρ. Παπαδοπούλου, κωλυθέντος τοῦ ἰδίου νὰ παρευρεθῇ αὐτοπροσώπως.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτῆς ὁ κ. Καλλιβούρσης ποιεῖται τὴν παρατήρησιν ὅτι μεταξὺ τῶν χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τῆς σχολῆς Καλλιπόλεως ἀναφέρονται ἐν τῷ ἀναγνώσματι τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τινὰ σπουδαῖα, εἰς τὴν κλασικὴν φιλολογίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀνήκοντα, καὶ περὶ ὧν προτείνει ἵνα ὁ Σύλλογος ἀναθέσῃ τῷ Προεδρεῖν τὴν φροντίδα τοῦ νὰ λάβῃ, ἂν ὅχι ὁλόκληρα ταῦτα, τοὐλάχιστον δείγματα τινὰ ἐξ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν, προβῇ δ' ἀκολούθως εἰς τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡθίλε κρίναι ταῦτα ἄξια λόγου.

Ὁ κ. Πρόεδρος διαβεβαιῶν τὸν κ. Καλλιβούρσην ὅτι περὶ τούτων θέλει ληφθῇ ἡ δέουσα φροντίς, κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΟΘ'.

(Τακτική).

Τῇ 29 Νοεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἰω. Ἀριστοκλέους.

Ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπιψηφισθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Συλλόγου.

Ἡ αἵτησις τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξαίτουμένης ἵνα τῇ ἐπιτραπῇ ὅπως ποιῇται καὶ δευτέραν ἔκθεσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συλλογικοῦ ἔτους, ἐγένετο παραδεκτὴ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ τῆς ἐφορίας τῆς ἐν Σταυροδρομίᾳ σχολῆς τῶν ἀπύρων κορασίων, ἐπικαλουμένης τὴν συνδρομὴν τοῦ Συλλόγου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ διὰ τῆς χορηγίας βιβλίων τῇ ἀρτισυστάτῳ τῆς σχολῆς βιβλιοθήκῃ, μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅμως, ἵνα δοθῶσι τῇ ἀρτισυστάτῳ τὰύτῃ βιβλιοθήκῃ βιβλία, ὧν καὶ ἄλλα ἀντίτυπα εὐρίσκονται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Συλλόγου.

Εἶτα ὁ Γραμματεὺς ἀγγέλλει τὰς ἐξῆς προσφορὰς τοῦ κ. Ἀλ. Καραθεοδωρῆ· ἡτοι 1) τὸν περὶ ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῆς Ψευδοσυνόδου ἐν Φλωρεντίᾳ συνταχθέντα "Οροσ", ἐν φωτογραφῇματι· 2) τὸ κιβώτιον ἐν ᾧ οὗτος ἐτέθη καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ κιβωτίου ἐν ἐτέρῳ φωτογραφῇματι· 3) τὸν ἐν Ἰταλίᾳ τάφον τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ ἐπίσης φωτογραφημένον.

Ἠγγέλθη μετὰ ταῦτα τὸ δεύτερον καὶ ψηφοφορηθεὶς κατὰ τὰ νενομισμένα ἐγένετο παμψηφεί παραδεκτὸς ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ἐλευθ. Μυροκοροδάτος.

Ἠγγέλθησαν ὁμοίως ὡς μέλη τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ψηφοφορηθέντες ἐγένοντο παραδεκτοὶ οἱ κ. κ. Κ. Καλλιάρχης, Β. Σαρακιώτης καὶ Α. Λιούμας, προτεινόμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἐπιτροπῆς.

Εἶτα ὁ κ. Πρόεδρος ἀγγέλλει τὴν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς πέμπτης ἑνδεκάτης τῶν δημοσίων διαλέξεων, ὡς καὶ τὴν τῶν μαθημάτων τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς.

Λαβὼν δὲ τὸν λόγον ὁ κ. Ἰωάσαφ ἀνέγνω τὴν *Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν ἀρχαίων βυζαντινῶν ἑλληνῶν* πραγματείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ μετὰ μικρὰν ἀνακεφαλαιώσιν τῶν προειρημένων ἐν τῷ πρώτῳ μέ-

ρει τοῦ περὶ ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν βυζαντινῶν ἀναγνώσματος τοῦ προβαίνει εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ τί ἐστὶ μελοποιία, πόσους τόπους τῆς φωνῆς διακρίνει, πόσα εἶναι τὰ μέρη αὐτῆς, πῶς ἐνεργοῦνται τὰ μέρη ταῦτα ἐπὶ τῆς μελοποιίας, πῶς ἐμελοποιῶντο αἱ ψαλμωδίαί, πόσα εἶναι τὰ εἶδη τῆς ψαλμωδίας, πῶς ὀνομάζονται καὶ εἰς πόσα γένη μελῶν ἀνάγονται. Πρὸς δὲ ἀνέφερε περὶ τῶν δύο τροχῶν τοῦ τῶν φθόγγων καὶ τῶν ὀκτὼ ἐκκλησιαστικῶν ἤχων, περὶ παραγωγῆς καὶ σημασίας τῶν πολυσυλλάβων φθόγγων, κατὰ Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, περὶ τῶν χαρακτήρων δι' ὧν οἱ βυζαντινοὶ Ἕλληνες βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν δύο τροχῶν ἐμελοποιοῦν καὶ ἔγραφον τὰ διάφορα μῆλη τῶν ψαλμωδιῶν, περὶ διαφόρων ἄλλων σημείων ποιότητος καὶ ἱερογλυφικῶν σημαδωρῶν, 44 τὸν ἀριθμὸν, περὶ σημασιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων αὐτῶν συντεθειμένων μετὰ τῶν ἐμφώνων χαρακτήρων καὶ περὶ τῶν ἐξηγήσεων αὐτῶν. Φρονεῖ δὲ ὅτι ὅλα τὰ σημεία ταῦτα δὲν ἐφευρέθησαν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ἐκ διαλειμμάτων, ἄχρις οὗ ἐφθασαν εἰς τὸν βαθμὸν, ὃν ὁ κ. Ἰωάσαφ ἐξέθηκε. Διότι, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀναλόγως τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῆς ἦσαν ἐν χρήσει μόνα τὰ σύντομα μῆλη, τὰ λεγόμενα εἰρημολογικὰ καὶ στιχηραρχικὰ, δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πολλῶν σημείων· ἔνεκα τούτου δὲ εἰς τὰ μῆλη ταῦτα δὲν εὐρίσκονται μεγάλα σημεία ἢ ὑποστάσεις (σημεία σημαίνοντα ἔκτασιν μελωδίας καὶ ρυθμικοῦ μέτρου)· ἀλλ' ὅταν αἱ ἀκολουθίαι ἤρξαντο νὰ ἐπεκτείνωνται, ἀπὸ τῆς συστάσεως ἰδίως τῶν μοναστηρίων, καὶ καθιερώθησαν ἀγρυπνίαι, πνικυρίδες καὶ ἑορταὶ διάφοροι, εἰσῆχθη δὲ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ἀνεράνη καὶ ἐσυστηματοποιήθη ἡ λεγομένη παπαδικὴ τέχνη, εἰς ἣν ἐμπεριέχονται ἅπαντα τὰ ἀρχαῖα μῆλη πρὸς παράστασιν τῶν ὁποίων, ἐπειδὴ τότε ἡ εὐκολία τοῦ χάρτου καὶ τοῦ τύπου δὲν ὑπῆρχε, χάριν οἰκονομίας μεμβράνης καὶ χρόνου ἐφευρέθησαν τὰ ῥηθέντα διάφορα σημεία, περιληπτικὴν ἔννοιαν ἔχοντα, δι' ἑκάστου τῶν ὁποίων ἐσημαίνειν θέσεις καὶ γραμμὰς ὁλοκλήρους. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτου ἀνέφερον ἐγγειρίδιόν τι, εἰς τὸ ὁποῖον μουσικοδιδάσκαλός τις τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς θέλει νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν μουσικὴν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, παραγματεύεται κατ' ἀρχὰς περὶ τῆς

θεωρίας τῆς μουσικῆς, φιλοσοφῶν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐξηγῶν τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἡ μελωδία εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκολούθως δὲ περὶ τῶν κυριωτέρων χαρακτήρων λόγον ποιεῖται, ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ περὶ τινῶν σημείων ποιότητος, ἀτάκτως καὶ ἐν παρῳδῇ ἀναφέρει.

Ἀκολούθως μετὰ τινὰ περιληπτικὴν ἐξήγησιν τῶν μεγάλων λεγομένων σημαδωρῶν ὁ κ. Ἰωάσαφ προστίθῃσιν ὅτι, ἐπειδὴ ἐγένετο λόγος πέρυσιν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ πρώτου μέρους τοῦ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μελοποιίας τῶν βυζαντινῶν Ἑλλήνων ἀναγνώσματος τοῦ, πρὸς τελείαν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων τοῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ παραλληλισμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ μέχρις ἡμῶν σημειογραφιῶν ἐπὶ τινος ὕμνου· διὸ ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ ὕμνους τινὰς ἐν μεμβράναις τετονισμένους διὰ σημειογραφιῶν διαφόρων ἐποχῶν ἀπὸ τοῦ ὀγδόου αἰῶνος μέχρις ἡμῶν, οὓς ἐξηγήσας κατὰ γράμμα καὶ σημασίαν ἔψαλε συνοδευόμενος ὑπὸ παιδίων.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Ἰωάσαφ ὁ ἱεροδιάκονος κ. Δανιήλ, ἐξάρας τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ, καθὼς οὐ μόνον διαχέοντος φῶς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν, ἀλλὰ παρῆζομένου ἴσως καὶ ἀρρομὴν εἰς βελτίωσιν τῶν ἐν αὐτῇ κακῶς ἐχόντων, ἐξηγεῖ διὰ μακρῶν τοὺς λόγους, ὅσοι προῦκλυσαν τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν πολλῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἐξοικειωθέντες πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν, ἀπαξιοῦσι καὶ ἐπὶ μικρὸν καὶ νὰ ἀκούσωσι τὴν ἡμετέραν. Φρονῶν δὲ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς μουσικῆς ἡμῶν εἶναι τοσοῦτω σπουδαῖον ὅσον καὶ τὸ τῆς γλώσσης προστίθῃσιν ὅτι, ὁ Σύλλογος ἤθελε πράξῃ σπουδαιότατον ἔργον, ἂν, ὑπὸ ὅλως ἰδιόζουσαν μέριμναν τὸ ζήτημα τοῦτο λαμβάνων, προέβαινεν εἰς τὴν σύστασιν ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν καταλλήλων μέσων, δι' ὧν αὕτη ταχέως θὰ ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν οἰκείαν αὐτῇ θέσιν, καθισταμένη ἀξία τῆς ἐποχῆς, ἐν ᾗ ζῶμεν, καὶ τῶν παραδόσεων τῶν προγόνων μας.

Ἐν τῷ ἀναγνώσματι τοῦ κ. Ἰωάσαφ, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Δανιήλ, δύο τινὰ σπουδαιότατα, κατ' αὐτόν, παρετήρησε. Πρῶτον, ὅτι ἐν ᾧ ἡ μουσικὴ ἡμῶν κατηγορεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ἀπώλεσε καὶ τὸν ρυθμὸν αὐτῆς, ὁ κ. Ἰωάσαφ διὰ τῶν ψαλέντων καὶ γραφέντων μελῶν ἀπέδειξεν ὅλως τούναντίον· δεύτερον, ὅτι τὸ στιχηρὸν ἐκείνο τῆς Μαγδαληνῆς

Μαρίας, ὅπερ ἔψαλεν ἐν συνοδίᾳ, κλίνει εἰς τὸ εὐρωπαϊκόν· τοῦτο δέ, κατ' αὐτόν, εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ ἔχει τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ τῆς ἡμετέρας, ἐπειδὴ ὡς ὁ κ. Ἰωάσαφ διαβεβαίωσι, ὅτι ἡ γραφὴ ἐξ ἧς ἀντέγραψεν αὐτό, εἶναι τοῦ II αἰῶνος, ἥτοι προγενεστέρα τῆς συστηματοποιήσεως τῆς μουσικῆς.

Ἐν τέλει ὁ κ. Δανιὴλ προέτεινεν, ἵνα ὁ Σύλλογος ἐκφράσῃ εὐχαριστίας τῷ κ. Ἰωάσαφ, ἐφ' ᾧ, μετὰ πολλῆς φιλοπονίας συνταξάμενος, ἐποίησατο ἀναγνώσματι.

Ἀκολουθῶς ὁ κ. Γεν. γραμματεὺς ἀναγινώσκει τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐξαμηνίαν τοῦ 1876—1877 γενομένων δημοσίων διαλέξεων. Ἡ ἐπιψήφισις αὐτοῦ ἀνεβλήθη μέχρις οὗ συμπληρωθῇ ἐντελῶς.

Ὁ κ. Δ. Πασπαλλῆς, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ, λέγει ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουσε μετὰ τῶν ἄλλων ἀγορευτῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἰωάσαφ καὶ ὅτι θέμα τῶν διαλέξεων αὐτοῦ ἔσται καὶ πάλιν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν μουσικὴ, εἰς ἣν μετ' ἀξιεπαινοῦ ζήλου καθ' ἐκέστην καταγίνεται. Οὐχ ἥττον ὁμως λυπείται ἅρ' ἐτέρου, διότι κωλυθεὶς ὑπὸ ἄλλης συνεδριάσεως δὲν ἠδυνήθη νὰ παρευρεθῇ ἐγκαίρως εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Ἰωάσαφ, ἀλλ' ἐκ τῶν τελευτῶν, τὰ ὅποια ἤκουσεν, ἐπέισθη περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ, παρκαλεῖ δὲ αὐτόν ἵνα ἐξακολουθήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου κατὰγινόμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν μουσικὴν, ἥτις, ὡς οὐκ ἔδει, τοσοῦτον ὑπὸ τῶν νεωτέρων παρεμειλήθη. Μετὰ τινος δὲ παρατηρήσεως τοῦ κ. Δανιὴλ περὶ τῆς διαφορᾶς μετὰ τὸ ἀναγνώσμα καὶ τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναφερομένων διαλέξεων τοῦ Ἰωάσαφ, προστίθῃσι ὁ κ. Πασπαλλῆς, ὅτι θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν σύστασιν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δανιὴλ ὑποδειχθείσης ἐπιτροπῆς τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ὁ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συσταθεὶς Μουσικὸς Σύλλογος διελύθη πρὸ πολλοῦ χωρὶς οὐδένα ν' ἀποφέρῃ καρπὸν. Ἀγγέλλει δ' ἐν τέλει ὅτι συλλογὴ χειρογράφων καὶ ἄλλων διαφόρων συγγραμμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἀποτελούντων μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλοτε Μουσικοῦ Συλλόγου, εὕρεσκαται παρακατατεθειμένη ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, καὶ ὅτι διενεργεῖ ἤδη τὴν παραλαβὴν αὐτῆς, ἥτις τὰ μέγιστα θέλει χρησιμεύσει τῇ εἰρημένῃ Μουσικῇ ἐπιτροπῇ.

Ὁ κ. Πρόεδρος εὐχαριστῶν τῷ κ. Πασπαλλῇ ἐκ τῶν προτέρων, κηρύττει τὴν λήξιν τῆς συνεδριάσεως, ἀγγέλλων συνάμα ὅτι ἐνεκα τῆς ἐορτῆς ἡ συνεδρίασις τῇ προτεχοῦς δευτέρᾳ ἀναβληθήσεται.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΥΠ'.

(Τακτικῇ).

Τῇ 13 Δεκεμβρίου 1876.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Ἰω. Ἀριστοκλέους.

Μὴ ὑπαρχόντων πρακτικῶν πρὸς ἀνάγνωσιν, ὁ λόγος δίδεται τῷ κ. Γεν. Γραμματεῖ, ὅστις ἀναγινώσκει περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Συλλόγου.

Εἶτα δ' ἀγγέλλει τὴν παρὰ τοῦ κ. Γλάδ-στωνος προσφορὰν τῆς τελευταίας περὶ Ἑλλήνων πραγματείας του.

Ἀκολουθῶς ἀναγγέλλεται τὸ δεύτερον καὶ ψηφοφορεῖται νέον τακτικὸν μέλος, γενόμενος παμψηφεί παραδεκτός, ὁ κ. Συμεὼν Χριστοφορίδης, ἱατρός τοῦ ἐν Σταυροδρομίᾳ διαικητηρίου.

Εἶτα δέ, κατὰ πρότασιν τῆς Φιλολογικῆς Ἐπιτροπῆς, προτείνονται ὡς μέλη αὐτῆς καὶ γίνονται παμψηφεί παραδεκτοὶ οἱ κ. κ. Ἰω. Κηρολίδης καὶ Ν. Φρυδάς.

Εἶτα ὁ κ. Πρόεδρος ἀνακρίνοισι ὅτι τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον, ἀρξάμενον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἀπὸ 15 ἡδὴ ἡμερῶν, ἐξακολουθεῖ τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν, τὰ δὲ ἀποτελέσματα προαγγέλλονται λίαν εὐάρεστα, ἐνεκα τῆς βαθμηδὸν αὐξούσης συρροῆς τῶν δημοδιδασκάλων ἐκ τῶν διαφόρων τῆς Πρωτεύουσας συνοικιῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται ἤδη εἰς τοὺς τεσσαράκοντα.

Οὐχ ἥττον δ' ἀναγκαίαν νομίζει τὸ Προεδρεῖον τὴν σύστασιν μουσικῆς ἐπιτροπῆς θεωρουμένης μιᾶς τῶν ἀναποσπᾶστων ἐπιτροπῶν τοῦ Συλλόγου, ἀναλαμβάνουσας δὲ τὸ δικοπὲν ἔργον τοῦ ἄλλοτε συστάντος καὶ εἶτα διαλυθέντος Μουσικοῦ Συλλόγου. Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὁ σκοπὸς ἔσται τριπλοῦς· πρῶτον φιλολογικὸς, ἥτοι νὰ ἐξετάσῃ ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν τὴν παρ' ἡμῖν μουσικὴν, παραβάλλουσα τὰς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς φάσεις αὐτῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς πρὸς εὐρεσιν τῶν πρὸς